

Formanden:

Må jeg minde om, at det, vi har til første behandling i øjeblikket, er et lovforslag om folkeafstemning om flygtninge.

Glistrup (FP):

Vedrørende det forslag, vi har til første behandling, er der da ingen, der kan være i tvivl om, at SF og Fremskridtspartiet har ret forskelligartede synspunkter, men det er da også helt i orden, for vi har jo netop et parlament til at fremføre synspunkterne i, og så skal vi respektere hinandens synspunkter og med saglige argumenter forsøge at overbevise hinanden om det rigtige i den synsmåde, vi hver især har. Vi er her simpelt hen for at finde de løsninger, som de gode argumenter taler for.

I sit angreb på Fremskridtspartiet siger fru Ebba Strange, som var det noget nedsættende, at det, Fremskridtspartiet vil, er diskrimination. Jamen al lovgivning er da diskrimination. Når vi siger, at myndighedsalderen er 18 år, diskriminerer vi imellem dem, der er under 18 og over 18 år, og når vi siger, vi ikke vil have muhamedanske bekvemmelighedsflygtninge til Danmark, sonderer vi imellem muhamedanske bekvemmelighedsflygtninge på den ene side og andre mennesker på den anden side. Al lovgivning går ud på diskrimination, og derfor er det i sig selv ikke noget som helst argument, at et lovforslag er diskrimination. Når fru Ebba Strange vil have en bestemt behandling – det være sig af en skatteborger eller af en forbryder – diskriminerer hun mellem dem, der opfylder betingelserne, og dem, der ikke opfylder betingelserne.

I øvrigt skylder jeg svar på nogle løse ender. Hr. Arne Melchior var af den opfattelse, at de jøder, der indvandrede ved århundredets begyndelse, og som boede nede omkring Landemærket, ikke var kommet ind, hvis Fremskridtspartiets holdning, som vi har givet udtryk for den i dette lovforslag, havde været gældende dengang. Jo, de var, for den flygtningelov fra 1874, vi havde dengang, svarer jo fuldstændig til det, som Fremskridtspartiet vil genindføre.

Andre har villet tage udgangspunkt i forhold, der er endnu ældre, nemlig fra sidste århundrede. Hr. Bernhard Baunsgaard hævdede, at Grundtvig var af den opfattelse, at man skulle føre radikal flygtningepolitik. Det er lidt dri-

stigt. Grundtvig var medlem af dette Ting, og Grundtvig har i dette Ting fremsat den ene udtalelse efter den anden, der er fuldstændig på Fremskridtspartiets linje. Derfor er det altså forkert, hvad hr. Bernhard Baunsgaard sagde om Grundtvig.

Endnu værre er det i relation til en person, der jo i hvert fald er aldeles stendød, men som har spillet en stor rolle i denne debat, nemlig Karl Marx, for Karl Marx' flygtningesynspunkter ligger jo i hvert tilfælde 50 km til højre, hvad racisme angår, fra, hvad nogen som helst kunne drømme om at udtrykke i dette Ting.

Så lad os nu komme ned på jorden og se at få debatten gjort mere afslappet, så vi på en pæn måde kan få løst de problemer, lovforslaget omhandler.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 120:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven.

Af Glistrup (FP) m.fl.
(Fremsat 9/12 87).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Justitsministeren (Ninn-Hansen):**

Forslagsstillerne ønsker udlændingeloven ændret, sådan at en udlænding, der ved en endelig straffedom er udvist her fra landet, og som samtidig har indbragt et afslag på asyl for Flygtningenævnet, ikke skal kunne opholde sig her i landet, mens nævnet behandler hans klage.

[Justitsministeren]

Det er jo ellers den almindelige regel i udlændingeloven, at den pågældende kan blive, og en fravigelse heraf ville kunne indebære, at vedkommende tilbagesendes til det land, hvor han påstår at være forfulgt.

Jeg kan godt forstå, det kan være svært for mange at acceptere, at en endelig straffedom, hvorved en person udvises her fra landet, ikke straks effektueres. Hvorfor skal en udlænding, der har begået et strafbart forhold af en vis alvor, og hvor retten derfor har fundet, at der foreligger et sådant misbrug af vores gæstfrihed, at udlændingen skal udrejse, kunne unddrage sig rettens afgørelse ved at kræve asyl efter udlændingelovens § 7 og herunder eventuelt indbringe et afslag på asyl for Flygtningenævnet?

Nu er det som bekendt sådan, at der såvel i udlændingeloven som i de internationale konventioner, Danmark har tiltrådt, findes et direkte forbud mod at udsende mennesker til lande, hvor de vil blive forfulgt af de grunde, vi alle kender. Hvordan dette skulle sikres, blev grundigt overvejet såvel i det udvalg, der forberedte den gældende lov, og hvor Højesterets præsident var formand, som da Folketinget i 1983 behandlede lovforslaget. Dengang fandt vi alle, at Flygtningenævnet med dets særlige ekspertise og alsidige sammensætning måtte være nærmest til at vurdere, om der skulle gives asyl, og så selv om den pågældende havde begået et strafbart forhold.

En vedtagelse af det foreliggende lovforslag vil medføre, at landets domstole, når der skal træffes beslutning om udvisning, vil blive nødsaget til at foretage ganske de samme vurderinger af, om der foreligger et asylgrundlag, som Flygtningenævnet normalt foretager. Og hvis retten i det konkrete tilfælde skønner, at der kan foreligge et sådant asylgrundlag, må retten undlade at udvise den pågældende, som så får lov til at blive her i landet, mens hans sag behandles af Flygtningenævnet på ganske samme måde som asylansøgere, der ikke har begået kriminalitet.

Gennemførelsen af det foreliggende lovforslag vil således ikke føre til nogen effektivisering af sagsbehandlingen. Forslaget vil skabe dobbeltadministration, idet det jo alligevel er Flygtningenævnet, der skal tage endelig stilling til asylspørgsmålet.

Af disse grunde tror jeg, vi er bedst tjent med at opretholde den gældende ordning i udlæn-

dingeloven frem for at gennemføre det foreliggende lovforslag, og jeg kan derfor ikke anbefale forslaget til Tingets vedtagelse.

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne bidrage til at lette det lidt for formanden, og jeg skal blot afvise forslaget med samme begrundelse som justitsministeren.

Formanden:

Formanden har ingen problemer.

Grethe Fenger Møller (KF):

Også jeg kan sige, at jeg afviser lovforslaget, og kan henvise til justitsministerens bemærkninger.

Ebba Strange (SF):

Det var en klar redegørelse, justitsministeren kom med, så man kunne have sparet sig arbejdet i aftes med at sidde og forberede, hvad man nu skulle sige i denne sag. Jeg kan tilslutte mig justitsministeren.

Niels Anker Kofoed (V):

Vi afviser også lovforslaget med samme begrundelse som den, justitsministeren og de øvrige ordførere har fremsat.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg synes, det var en udmærket redegørelse, justitsministeren gav, og vi kan helt tilslutte os den. Jeg kan føje til, at en gennemførelse af det, som står i Fremskridtspartiets lovforslag, enten, hvis man skal overholde sine internationale forpligtelser, ingen virkning havde eller også betød, at man så ganske væk fra disse internationale forpligtelser.

Arne Melchior (CD):

CD erklærer sig enig med justitsministeren og de tidligere ordførere i sagen. Jeg håber, det er dette og ikke det forrige forslags behandling, der bliver prototypen for, hvordan Folketinget vil behandle Fremskridtspartiets lovforslag i fremtiden.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg skal også på Kristeligt Folkepartis vegne afvise forslaget og tilslutte mig justitsministerens redegørelse.

Jørgen Tved (FK):

Da mit partis ordfører i denne sag som så mange andre har noget privat business, han skal ordne i arbejdstiden, har han pålagt mig at sige, at vi afviser dette lovforslag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, og så er den potte ude, kunne jeg næsten fristes til at sige, men jeg skal heller ikke forlænge debatten så forfærdelig meget, for jeg synes, vi allerede har diskuteret meget flygtningepolitik i dag. Jeg vil dog sige, at jeg synes, det havde været naturligt, om man havde tilsluttet sig dette forslag.

Jeg vil desuden lige gøre den bemærkning til justitsministeren, at han selv i et svar til mig har oplyst, at der er ikke nogen, der, når de bliver sendt tilbage – for nu at henvise til denne sag – til deres land, eller hvor de kom fra, bliver udsat for nogen form for tortur eller henrettelse eller forfølgelse. Det var de ord, der blev brugt i justitsministerens besvarelse. Justitsministeren har absolut ikke nogen eksempler at henvise til, i hvert fald officielt.

Jeg vil nu gerne høre, hvis justitsministeren vil bruge 30 sekunder længere på dette forslag, hvad der egentlig vil ske, hvis vi ikke lever op til vore internationale forpligtelser. Det taler hr. Bernhard Baunsgaard så forfærdelig meget om, hver gang vi diskuterer flygtningepolitik, og han anklager faktisk Folketinget gang på gang for ikke at leve op til de internationale bestemmelser. Hvad sker der, hvis det var tilfældet? Det vil jeg gerne høre justitsministerens udlægning af. Mener justitsministeren, at vi fortsat fuldt ud lever op til vores internationale forpligtelser, som Fremskridtspartiet til fulde tilslutter sig?

Jeg vil endelig lige gøre en bemærkning til hr. Arne Melchior, der udtalte sig på sin sædvanlige facon, da han sagde, at dette forslag var blevet behandlet sådan, som Fremskridtspartiets forslag burde behandles. Det mener jeg er en arrogant bemærkning, og jeg vil opfordre hr. Arne Melchior til at lade være med at kaste sig ud i debatten, som hr. Arne Melchior så ofte gør, når Fremskridtspartiet har forslag til behandling, men bare gå op og affærdige dem, som det skete i dette tilfælde; det ville faktisk lette debatten utrolig meget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det glæder mig meget, at fru Pia Kjærsgaard så stærkt fremhæver, at vi skal overholde de internationale forpligtelser. Det viser jo den helt klare forskel, der er mellem fru Pia Kjærsgaards og hr. Glistrups opfattelse, for hvis vi fulgte blot noget af det, hr. Glistrup har stået og sagt her i dag, ville vi jo gang på gang komme i konflikt med de forpligtelser, vi har i henhold til internationale konventioner. Så det takker jeg for. På dette område er det jo en klar international forpligtelse efter den gældende konvention – og det er det, den nuværende lov jo bygger stærkt på – at vi nok kan afvise og udsende folk her fra landet, men ikke sende dem til lande, hvor der er formodning for, at de bliver forfulgt, hvis de vender tilbage dertil. Det er dette, vi følger i enhver henseende i administrationen, selvfølgelig med det resultat, at der i nogle tilfælde er mennesker, som Nævnet nægter asyl, og som vi alligevel ikke kan udsende af landet. Det er en situation, der kan opstå, og den kan også opstå – hvad der måske er nogle, der har lidt mindre let ved at forstå – hvis de får en dom, men hører til et land, som er det eneste sted, man kan sende dem hen, men hvorom vi ved, at de kan risikere f.eks. at blive dræbt, hvis de kommer dertil.

Dette er den faktiske situation, og den skyldes internationale bestemmelser, som jeg mener vi skal overholde.

At jeg ikke mener, man skal påberåbe sig internationale bestemmelser til enhver tid i forbindelse med noget, vi selv kan fastsætte, er noget andet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 101:

Forslag til folketingsbeslutning om landbrugets gældsproblemer.

Af Larsen-Ledet (RV) m.fl.
(Fremsat 29/1 88).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 5 og 6 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en statsgaranteret jordbrugerfond til ny- og re-finansiering af landbrug.

Af Bjørn Poulsen (SF) m.fl.
(Fremsat 11/2 88).

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om forsøg med gruppelandbrug og samdrift.

Af Bjørn Westh (S) m.fl.
(Fremsat 12/2 88).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Regeringen er enig med forslagsstillerne i, at de økonomiske vilkår i landbruget kræver handling, og at der er behov for hurtig handling. Det er der mange grunde til. Produktionsværdien er faldende i landbruget, og det har ført til en stadig faldende bruttofaktorkomst; den er faldet med over 2 mia. kr. fra 1986 til 1987, hvor den udgjorde knap 24 mia. kr.

Faldet slår igennem i den samlede familieindkomst, som forventes at gå ned med knap 18 pct. Den samlede familieindkomst vil herefter være godt 12 mia. kr.

Alene for heltidsbrugerne, som ifølge sagens natur er stærkt afhængige af landbrugsindkomsten, faldt den disponible indkomst fra 1985-86 til 1986-87 med 20 pct. til 109.000 kr., hvilket indebar en negativ opsparring på 37.000 kr. Som bekendt er der meget store spredninger i indkomsterne i landbruget.

Udviklingen i gældssituationen og rentebelastningen på de enkelte bedrifter er heller ikke opmuntrende. Landbrugets samlede gæld op-

gjort til kontantværdi udgør 92 mia. kr. i 1987-88. Gælden udgør således over 1 mio. kr. pr. bedrift, og gældsprocenten viser igen en stigende tendens. Den udgør nu 46 pct. mod 45 pct. for et par år siden. Også her er der tale om betydelig spredning bedrifterne imellem. Landbrugets reale rentebelastning er således øget stærkt i 1980'erne. Den reale rentebelastning øges for fast forrentede realkreditlån, når inflationen falder. For lån optaget før inflations- og rentefaldet i 1982 er der således sket en kraftig stigning i den reale rentebelastning.

Samtidig har realforrentningen af nyoptagne lån været høj. De senere års stærkere låntagning har bidraget til stigningen i rentebyrden. Landbrugets nettorentebyrde udgør nu knap 10 mia. kr.

De markedspolitiske forventninger er alt andet end lyse. Med topmødeforliget er der udsigt til prisnedsættelser på de vegetabiliske produkter, som i det mindste på kort sigt vil medføre en samlet nedgang af indtjeningen i landbruget.

Endelig vil jeg nævne de kommende års stærkt øgede omkostninger som følge af de miljøinvesteringer, som bliver nødvendige til opfyldelse af vandmiljøhandlingsplanen. Hertil kommer udgifterne til etableringen af grønne marker.

Mange partier har udtrykt, at landbruget skal hjælpes, men hvad er der egentlig sket? Ja, foreløbig er landbruget blevet pålagt investeringer i milliardklassen af hensyn til miljøet. Men den regning skal naturligvis betales, og landbruget kan efter regeringens opfattelse ikke selv betale den. Derfor har regeringen foreslået, at landbruget får kompensation for miljøudgifterne.

Der er i den forbindelse sket en nedsættelse af landbrugets veterinære kontroludgifter, men der udestår fortsat 75 mio. kr. i 1988 og 175 mio. kr. yderligere i 1989 - penge, som er afsat på finansloven.

Regeringen har foreslået en nedsættelse af landbrugets jordskatter og dermed landbrugets omkostninger. Jeg mener, at Folketinget kunne give landbruget en reel og hårdt tiltrængt håndsækning, hvis vi hurtigt fik miljøkompensationerne på plads. Herved ville Folketinget også vise landbruget, at det er parat til seriøst at hjælpe til med at løse problemerne.